

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, 19. april 2024

Ikke korrekturlæst

Helga Zepp-LaRouche til Den Internationale Fredskoalition, 19. april 2024

ANASTASIA BATTLE: Velkommen, alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er det 46. møde i træk. Vi er helt sikkert ved at geare op efter denne virkelig vidunderlige konference, som Schiller Instituttet afholdt i den forgangne weekend om Oasis-planen, hvor der var mange repræsentanter. Der var repræsentanter fra den palæstinensiske regering, fra Rusland, Sydafrika. Det var virkelig fantastisk, og jeg vil bestemt anbefale folk at lytte til det resumé, vi har lavet. Det var en meget lang konference med to paneler. Jeg anbefaler bestemt, at folk lytter til resuméet af den. Det var inspirerende og en nyttig dialog. Det var ikke en simpel aftale om, at vi kan lide dit og dat; det var en vidunderlig dialog mellem mange forskellige lande. Så når du har mulighed for det, så tag et kig på det.

Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være fælles ordstyrer i dag med Dennis Small og Dennis Speed. Jeg lægger dagsordenen ud i chatten om et øjeblik. ...

Med det vil jeg give ordet til Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet og medstifter af Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, jeg siger "Goddag" til jer alle. Jeg tror, vi oplever et af de mest dramatiske skift i verdens

tilpasning. Det er faktisk symptomatisk for den tektoniske forandring, hvor en ny verdensorden tydeligvis er ved at opstå, og da dette virkelig er globalt, kan man ikke forvente, at det sker uden store forstyrrelser og påvirkninger og næsten dramatiske rystelser. Det er meget tydeligt, at faren er ekstremt overhængende, indtil vi har opnået et mere fredeligt samarbejde mellem alle nationer på planeten. Jeg tror, vi er nødt til at styre gennem denne periode med en klar idé om, hvor vi vil hen. Jeg tror, at Den Internationale Fredskoalition er ret unik ved at have en klar opfattelse af, hvordan verden skal se ud; vi er ikke bare generelt for fred og imod krig, men vi har en klar idé om, hvordan fred kan organiseres. Det indebærer, at det nye ord for fred skal være udvikling.

Jeg synes, at det, Anastasia lige nævnte, virkelig er et stort gennembrud, at vi efter at have ført kampagne for Oase-planen i flere uger, var i stand til at gennemføre internetkonferencen og lægge den på bordet. I det første panel havde vi diplomater fra fire lande, der støttede Oaseplanen, hvilket jeg synes er virkelig betydningsfuldt. Det kom fra to palæstinensiske ambassadører, fra den sydafrikanske, russiske og hviderussiske ambassadør. Jeg ved, at flere af deltagerne allerede har sat hele deres netværk i bevægelse og sendt det ud til bogstaveligt talt millioner af mennesker. Det er ikke kun denne konference, men der foregår en enorm organiseringsproces bag kulisserne eller i opfølgningen. Så jeg bliver ikke overrasket, hvis denne konference inden længe dukker op på den internationale dagsorden som vejen frem. Nemlig at kun hvis man har en økonomisk udvikling, der skaber masser af ferskvand i hele Sydvestasien – ikke alene mellem Israel og Palæstina, men gør ørkenen grønnere i alle landene i Sydvestasien og på den måde skaber et håb om en fremtid for alle mennesker i området.

Det er den inspiration, der er så påtrængende nødvendig, for som udviklingen har været siden, samme dag som vi holdt vores

Oase-konference, kom det iranske modangreb som svar på det israelske uprovokerede angreb på det iranske konsulat i Damaskus, som på det tidspunkt dræbte ni mennesker, to af dem højtstående generaler. Alle vidste, at Iran på et tidspunkt ville gå til modangreb, men ingen vidste præcis hvordan. Men mens vi stadig var i gang med konferencen, besluttede Iran for første gang i historien at angribe israelsk territorium direkte fra Iran. De gjorde det på en sådan måde, at de i alt affyrede 300 objekter – 170 droner, og resten var en blanding af krydsermissiler og andre missiler. På grund af den amerikanske og britiske luftassistance fra skibe og fly var Israel naturligtvis i stand til at eliminere langt de fleste af disse. Dronerne var under alle omstændigheder gamle og langsomme droner, som udelukkende blev sendt i luften for at kortlægge territoriet og Israels luftforsvar. Da de havde gjort det, var det ikke et stort tab, at de blev skudt ned. Men ni missiler trængte igennem Israels berømte Iron Dome-forsvarssystem og ramte to luftbaser i Negev-ørkenen.

Der har efterfølgende været flere artikler, der har evalueret det fra meget dygtige våbeneksperter som Scott Ritter, der trods alt var FN-våbeninspektør i Irak, og som tydeligvis har fulgt med i den nyeste viden om våbensystemer; men også oberst Douglas Macgregor, den tidligere britiske diplomat Alastair Crooke og mange andre. De kom alle frem til forskellige grader af den samme konklusion, nemlig at dette iranske modangreb repræsenterede et afgørende gennembrud, fordi det demonstrerede, at USA's, Storbritanniens og Israels luftforsvar ikke er uigennemtrængeligt, men at det kan omgås og kan gennemtrænges. Disse militærekspertter bemærkede, at dette ikke kun har betydning for Mellempøsten, men for hele verden. For med den samme teknologi, med den samme kombination af hypersoniske missiler og andre, der overvælder forsvaret ved at sende så mange droner og andre ting, som er relativt billige, kan de trænge igennem forsvaret. Det betyder, at de kan trænge ind overalt på kloden.

Det blev også bemærket, at israelerne måtte bruge 1,3 milliarder dollars på at skyde disse indkommende objekter ned, mens udgiften for Iran kun var 3 millioner dollars. Spørgsmålet er naturligvis, hvor længe man kan fortsætte med dette? Så det er den generelle opfattelse, at dette er en game-changer. Fra nu af eksisterer det amerikanske missilforsvars urokkelige status tydeligvis ikke længere.

Det betyder ikke, at situationen er blevet mindre farlig, for da iranerne for første gang angreb israelsk territorium direkte, var det klart, at Israel ville reagere, og der var spekulationer om, hvor langt de ville gå, og hvad de ville angribe. Den øverstbefalende for det iranske nukleare sikkerhedskontrolprogram, brigadegeneral Ahmad Haqtaab, sagde, at hvis Israel angreb de nukleare anlæg i Iran, ville Iran svare igen og ramme Israels nukleare anlæg, hvilket naturligvis ikke skete. For da Israel endelig gik til modangreb, var det kun et meget mildt angreb, der ramte nogle lufthavne i nærheden af Isfahan, hvor atomanlæggene ligger, men de forårsagede ingen skade. Det ser ud til, at der var en slags forståelse for, at de ikke ville optrappe mere end det; for alle ved, at når man først begynder at ramme hinandens atomanlæg, så er vi virkelig i Tredje Verdenskrig. Lige nu ser det ud til at falde til ro, men jeg siger det med stor forsigtighed, for enhver hændelse kan ændre dette. Men det skal også vise, hvor tæt vi er på kanten af en total katastrofe, og hvor absolut påtrængende det er, at vi ændrer dynamikken i retning af Oase-planen.

Det, der naturligvis ikke er afgjort endnu, er det forestående israelske angreb på Rafah, som de har udskudt på grund af denne udveksling med Iran. Lige nu er det ikke klart, om det stadig er undervejs, for der er sket en masse andre ting på samme tid. Den ene er, at Times of Israel i dag rapporterer, at Netanyahu er ekstremt bekymret over en verserende arrestordre fra Den Internationale Straffedomstol i Haag. Det er ikke domstolen, det er straffedomstolen. De har udøvende

magt, og han er ekstremt bekymret over det. Han spurgte af alle mennesker Baerbock og Cameron, da de besøgte Tel Aviv, og sammen med dem var der folk, som potentielt selv kunne blive anklaget, afhængigt af hvad Den Internationale Domstol finder frem til. Så det viser, at hele situationen virkelig er ekstremt anspændt.

I går havde vi så afstemningen i FN's [Sikkerhedsråd], hvor der var en ansøgning fra Algeriet om at give Palæstina status som stat. Algeriet sagde, at de havde støtte fra Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde og den Alliancefri Bevægelse, som repræsenterer langt størstedelen af det Globale Syd, det vil sige langt størstedelen af hele menneskeheden. Så de kom ind med den opbakning. Men som man kunne forvente og frygte, nedlagde USA veto, mens Storbritannien og Schweiz undlod at stemme. Men med USA's veto, som var det femte veto siden 7. oktober, faldt afstemningen naturligvis foreløbig til jorden. Der var et internationalt udtryk for forfærdelse, skuffelse og forargelse over dette veto. Det er situationen lige nu.

Naturligvis er det andet store område – Ukraine – fortsat præget af fortsatte nedslagninger, fortsat fremgang for de russiske styrker, så selv CIA's direktør William Burns netop har udtalt, at hvis tingene fortsætter som nu, er det sandsynligt, at Ukraine vil have tabt krigen inden årets udgang, og at Putin vil være i stand til at diktere betingelserne for en løsning. Det betyder naturligvis, at ethvert forsøg på nu at sende flere våben og flere tropper, som Macron har antydnet, også vil øge faren dér. Jo mere dette nærmer sig sin afslutning, jo større bliver faren, medmindre man virkelig når frem til en diplomatisk løsning. Her er det kinesiske fredsforslag stadig den mest sandsynlige chance for en løsning på konflikten.

Jeg bør nævne, at der er vigtige grunde til, at alt dette optrappes. En af dem blev nævnt af formanden for den russiske Duma, Vyacheslav Volodin, som sagde, at det, der driver

krigen, er det faktum, at USA's gæld bliver mere og mere ubetalelig. En lignende vurdering kom fra en af de vigtigste og mest populære økonomer fra Tyskland, Folker Hellmeyer, som sagde, at det, vi oplever i Tyskland lige nu, er økonomiens frie fald. Det er ikke lineært, det kommer til at være ikke-lineært. Han sagde, at det er som en dæmning: Når en dæmning bryder sammen, er der i begyndelsen kun en lille krusning, men efterhånden som vandets kraft øges, flyder det hen over hovedet på dig, og hele dæmningen vælter ned over dig. Han sagde, at det er præcis, hvad der sker med den tyske økonomi lige nu. Det er derfor, Scholz tog til Kina med en stor erhvervsdelegation og tilsyneladende virkelig har stoppet denne de-risking, fordi Tyskland er nødt til at overleve. Kina er faktisk et stabilt anker for ikke bare den tyske økonomi, men for alle økonomier.

Jeg kan kun sige, at det er meget tydeligt, at vi i stigende grad vil se en stærkere stemme fra det Globale Syd, landene i den Alliancefri Bevægelse, OIC, Den Arabiske Liga, Shanghai Cooperation Organization, BRIKS+. Der sker en dramatisk ændring, hvor landene i den Globale Majoritet mere og mere hævder deres ret til at være ligeværdige partnere. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at de anvender Oaseplanens princip på hele verden. Hele verden har brug for udvikling som grundlag for fred. Jeg tror, jeg vil bede alle deltagere i den internationale fredskoalition om at lave noget hjemmearbejde, studere disse økonomiske programmer; for hvis det lykkes os at få USA og de europæiske nationer til at samarbejde med landene i Afrika, Asien og Latinamerika, så har vi et grundlag for fred, og vi kan gå en bedre fremtid i møde. Jeg tror, at beslutningen om at gøre det eller have Armageddon vil være i år, fordi alle processer kommer til et punkt af udmattelse, og de har brug for en løsning på et højere niveau. Så det var det, jeg ville sige.

Bemærkninger i løbet af diskussionsperioden

Jeg tror, at det samme problem findes i mange dele af verden,

at folk er vant til at kæmpe mod noget, de er vage modstandere af krigen for fred. Men de har tænkt meget lidt over, hvad det egentlig kræver at etablere varig fred. Det har meget at gøre med aksiomerne, for folk fra alle samfundslag har nogle gange det, jeg kalder det grønne malthusianske aksiom, selv om de ikke er bevidste om det. Ikke desto mindre udspringer det af spørgsmålet om atomenergi. Der var folk, der var imod Oase-planen, simpelthen fordi vi siger, at for at producere så store mængder ferskvand, har man brug for en energikilde, der har en højere energitæthed, og at sol og vind simpelthen ikke kan gøre det. Der var folk, der var oprørte og sagde: "Åh, vi er imod atomenergi." De har ikke gjort sig den ulejlighed at studere dette i dybden, ellers ville de have bemærket, at med udviklingen af kerneenergi, og især den fjerde generation af fission af thoriumcyklussen, af pebble bed-højtemperaturreaktorer, er disse reaktorer i sig selv sikre af fysiske årsager. Der er sket en enorm udvikling i denne henseende, og folk er bare – det er et meget langt område, og hvis folk har et problem med det, vil jeg faktisk foreslå, at de siger det i chatten. For jeg tror, det ville være værre at diskutere det i dybden.

Min afdøde mand Lyndon LaRouche udviklede Oase-planen og mange andre lignende programmer, fordi han udviklede ideen om, at energi-flux-tætheden i produktionsprocessen er i direkte korrelation med antallet af mennesker, der kan rummes. Hvis man går til lave energi-flux-tætheder, kan man kun opretholde en halv milliard mennesker, eller måske en milliard. Men lige nu er vi allerede 8 milliarder, og der er en sammenhæng mellem disse ting. Det er en diskussion, som man faktisk er nødt til at bruge noget mental energi på at forstå.

Så hvis der er et generelt ønske om, at vi gør det til et emne, måske på et ekstra, ekstraordinært møde i IPC, vil jeg virkelig hilse det velkomment, for jeg synes, det er virkelig vigtigt at begynde at forstå disse spørgsmål i dybden.

Lidelserne i Gaza er så forfærdelige, at de provokerer og

kalder på en endda kunstnerisk håndtering af dem. Jeg tror også, at disse videoer og optagelser, som bare viser rædselsshowet og de blodige detaljer, er nødvendige at kende til, men hvis man dvæler ved det, og hvis man gentager det, gør det blot folk så desperate, og det kan avle had og vold og desperation og pessimisme. Og det er ikke det, vi skal opnå. Jeg tror, at det, vi skal opnå, er at få det bedste frem i folk. Vi skal vække menneskeligheden. Vi skal styrke det i folk, som er den guddommelige gnist, der får dem til at afvise enhver form for vold for altid. Jeg mener, at der er et legitimt behov for kunstneriske digte og musik. Vi prøvede et par gange i begyndelsen med vores "Ceasefire Now"-sang og nogle andre versioner, som vi så ikke kunne fortsætte med. Men der er en ny video i Tyskland, som kun er tre minutter lang, den hedder "Gaza Gaza". Vi har den lige nu, og jeg vil faktisk gerne afspille den, selvom den er på tysk, kan jeg måske prøve at oversætte den samtidigt. Efter min mening er det en meget stærk måde at håndtere det på. Den er lavet af en tysk skuespiller, Dieter Hallervorden, som er 88 år gammel. Han bruger de blodige beviser, men han ophøjer dem samtidig, så folk virkelig bliver rørt i hjertet på den dybeste måde. Så hvis vi kan afspille dette nu, tror jeg, det ville være værd at gøre det.

VIDEO spillet på tysk.

Så det, han siger i begyndelsen, er, at jeg vil gøre det klart uden nogen tvivl. Naturligvis fordømmer jeg Hamas' angreb den 7. oktober, men ikke desto mindre er vi nødt til at have en øjeblikkelig tostatsløsning, en våbenhvile og frigivelse af gidslerne. Ingen er født som terrorist. Så begynder han med digtet, han siger: Hvis jeg ser på børnene, hvis små fingre bliver knust af volden, hvad har disse sarte små ting så gjort ved generalerne? Faderen løfter sin lille datter mod solen, mod Allah." Så skifter den til optagelserne, der i baggrunden viser politikerne, som prøver så hårdt på ikke at sige et ord, der kan tolkes som antisemitisme, men de behandler mennesker

som dyr og driver dem som flokke. "Denne kirkegård af børn vil i generationer fremover være et mareridt i jeres samvittighed." Så skifter han til våbenfabrikken. Han siger: "Kun for at beregne profit, hvis I gør alt dette kun for profit, bør I være fordømte." Så siger han: "Hvis jeg ser disse sønderrevne hænder og fødder, er det så ikke folkemord?" Så går han ud af billedet.

Engelsk oversættelse af digtet "Gaza Gaza" fra chat:

En mand klamrer sig til afrevne små fingre

tæt til sit skæg, mens han hvisker,

"Hvad gjorde disse sarte små væsner

mod generalerne?"

Så løfter han overkroppen på sin lille søn

Til Allah, ind i solen, til månen,

Og igen har vi en

som ikke bekymrer sig om noget eller nogen.

Skal jeg anbefale, at denne far

Er lige så cool som en talkshowgæst,

Bare ikke lader et ord glide ud

der virker antisemitisk?

De sværger troskab til apartheid,

Fra trafiklys til AfD.

De leverer granater igen,

og beder om at håndtere det forsigtigt,

Når de driver folk væk som dyr

Med sult og med droner.

Denne børnekirkegård vil forblive,

Et mareridt for generationer.

Ingen har nogensinde valgt den magt

Der koger ud af magtesløshed,

Men den magt, der skaber bæster

Ud af kold beregning, lad den være forbandet.

Gaza, Gaza, jeg kaster mine øjne ned

På de hjælpeløse skrig,

på dine lemlæstede lemmer,

Og jeg bliver ved med at spørge mig selv,

“Og det er ikke meningen, at det skal være folkemord?”

Afsluttende bemærkninger

Hele idéen med Oaseplanen er netop for altid at afbryde denne cyklus af intifada-hævn. Hele pointen er, at hvis der ikke er retfærdighed i at tillade en tostatsløsning og fuld ligestilling og ret til udvikling for alle, så vil volden fortsætte. Den eneste måde, man kan afbryde det på, er ved at gå til Den Westfalske Fred, som er, hvis man læser de principper, de kom frem til efter fire års forhandlinger, tror jeg, det første eller andet princip var, at for fredens skyld skal alle ting, der er begået af den ene eller den anden side, glemmes eller lægges til side. Man kan ikke glemme dem, men de skal holde op med at være en faktor i det, man gør i dag. Det virker meget svært, for efter alle disse forfærdelige ting, der er blevet gjort mod mennesker, virker det næsten følelsesmæssigt umuligt at sige, at man er nødt til at gøre en ende på det, trække en grænse og gå over til en helt anden

tilstand – nemlig fælles udvikling og gensidig fordel. Men hvis man tænker over det, vil jeg opfordre folk til at tænke sig grundigt om. Medmindre man siger, at nok er nok, så har begge sider begået forbrydelser. Vi tæller ikke nu, hvem der begik flest forbrydelser, for hvis man bliver ved med at tælle, hvad den ene eller den anden side gjorde, vil krigen fortsætte for evigt. Jeg vil ikke nu sætte alt på samme regning for skyld eller lignende, men man er nødt til at foretage dette intellektuelle spring. Man er nødt til at skifte og lægge fortiden bag sig og have en smuk vision for fremtiden, som giver håb til alle deltagerne i konflikten.

Jeg tror, at princippet om håb – vi har talt om poesi – der er et smukt digt af Friedrich Schiller, der hedder Håb: Det siger – blandt andet – “For noget bedre er vi født.” Det, den indre stemme fortæller dig, er det, der er sandt. (Nu gør jeg digtet til skamme; du bør gå til din poesibog og læse det på bedre engelsk, end jeg siger). Men dette princip om håb og om at have en smuk vision er det, der skal løfte folk ud af hullet. Kunst, musik og poesi er absolut vigtigt. Måske kan vi opmuntre nogle af disse deltagere til også at tænke på at adressere den nuværende situation ud fra det synspunkt at skrive digte. For vi lider som menneskehed af en frygtelig fladhed, af en todimensionel tankegang, som er kommet sammen med det monetaristiske syn, og bare det at tænke i profit og penge gør bare jorden flad til to dimensioner. Vi er nødt til hurtigst muligt at få en meget smukkere verden, som den er.

Jeg er også enig med [navn redigeret]. Vi er shadow-banned hele tiden, så vi kender udmærket problemet, men der er en måde at omgå det på – ved at involvere så mange mennesker, at vi bliver flertallet, hvilket vi i virkeligheden allerede er, hvis du tænker på den Globale Majoritet.

Efter at have været igennem en meget produktiv diskussion, vil jeg virkelig opfordre dig til at tage den opsummerende video af en god times tid af konferencen og tage den ledsagende artikel, der beskriver indholdet af konferencen. I kan finde

den på Schillers hjemmeside, og vi kan også lægge den ind i chatten. Tag disse to ting – videoen og artiklen, der beskriver konferencen – og få dem ud til alle. Hvis alle ville få det ud til alle deres sociale medier, deres e-mails, deres venner, deres telefonkontakter, tror jeg, vi kan få et skub i udviklingen. Jeg kunne godt tænke mig, at demonstrationerne i gaderne ikke kun sagde "Våbenhvile nu!", hvilket naturligvis er absolut nødvendigt, men at folk begyndte at råbe "Oaseplan nu!". For hvis du har mange demonstrationer over hele verden, der kræver dette, og så har du flere BRIKS-lande, der allerede har tilsluttet sig Oaseplanen. Vi har Brasiliens udenrigsminister, der taler i en lignende retning. Jeg tror, vi kan få et momentum i gang, hvor ideen om en løsning bliver fremherskende i folks bevidsthed. Det er den dynamik, der kan flytte bjerge, for hvis flertallet af verdens befolkning kræver "Udvikling er det nye navn for fred, lad os få Oaseplanen nu," vil det være den kraft, der kan løse problemet: Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre.

Så gør, hvad du kan, og maksimer din organisering til det.